

SCHUITJE VAREN, KOFFIETJE DRINKEN

Een weekje survivalen op een zelfgetimmerd houten vlot. Tegen het decor van pure Zweedse natuur. Stoer, beeldschoon en ja, soms ook heel spannend, ervaren journalist Elleke van Duin, man Harm en hun zoons Bent (12) en Dillen (10).

tekst en fotografie Elleke van Duin

EEN RIMPELING IN HET WATER GEEFT AAN DAT ER IETS GROOTS ONDER HET OPPERVLAK LIGT. ROTSSEN! 'VLUG, ROEIEN!' ALLE VIER GRIJPEN WE EEN PEDDEL

Het klinkt als een jongensboek. Van boomstammen een houten vlot bouwen en daarop een week lang een Zweedse rivier afzakken. We zien het helemaal voor ons. Beetje timmeren, stukje dobberen, rondje zwemmen en zingen bij het kampvuur. Net wat voor ons; de stadse versie van de familie Klinkhamer uit *De Kameleon* moet dringend de natuur in. Goed voor het hoofd, goed voor het hart en ook goed voor elkaar, want op zo'n houten vlonder kom je elkaar zeker tegen.

SNP Natuurreizen heeft 'm in het program, de vlotten-tocht. Per luxe wagen tuffen we naar het hoge noorden. Via Denemarken komen we in het land van de eeuwig zingende bossen. We koersen langs plaatsen die ik alleen ken uit Ikea. De provincie Värmland ligt in het midden van de Scandinavische reus. Wat is het hier groen! En uitgestrekt! Kilometers gaan voorbij zonder dat we een levende ziel tegenkomen. Na anderhalve dag gassen, melden we ons bij de camping Swe Camp Vildmark, even voorbij het plaatsje Gunnerud. Dit is het basisstation waar de avonturiers verzamelen. We krijgen onze basisuitrusting uitgereikt. Die bestaat uit twee fladdertentjes en twee ijzeren kisten, de een gevuld met touwen en de ander met kookgerei. Nadat de tenten zijn opgezet, moeten we ons melden voor de bouw instructies. Drie uur lang doet een blonde man met rastahaar tot op zijn billen ons voor hoe wij met behulp van ingenieuze knooptechnieken morgen de houten boomstammen bij elkaar moeten houden.

De volgende ochtend verzamelen de vlottenbouwers zich aan de oever van een glinsterende Klarälven, de rivier waarop het allemaal gaat gebeuren. Torenhoge stapels boomstammen liggen klaar. Het is de bedoeling

dat we vanmiddag nog uitvaren en voor het donker onze tenten opslaan. Harm klautert op de boomstammen en selecteert ze. Niet te bochtig, niet te knoestig. Hij trekt ze voorzichtig los en rolt ze de schuine oever af. Ik sta met de jongens in het water en bind de bomen aaneen. Hoe moest het ook alweer? Al snel gutst het zweet langs mijn rug. Wat is dit hard werken! Het touw snijdt in mijn vingers. De hele dag rijgen en knopen we door. Rond de klok van zes uur is het zowaar gelukt en hebben we twee vloten van drie bij drie gereed. Ze worden aan elkaar gebonden. Nu nog het hekwerk eromheen, en een mast in het midden. Met veel gesjor en gevloek lukt het ons om de stelling recht op te krijgen. Tentzeil erover en klaar is ons zeerovershuis. De reistassen en de scheepskisten worden onder het zeil geplaatst en dan mogen ook wijzelf inschepen. Trossen los en gaan! We drijven keurig met de stroom mee de eerste bocht door. Op de onderkant van een van de deksels van de kisten staat een landkaart getekend. Hij lijkt verdacht veel op een schatkaart uit de *Donald Duck*. Stickertjes geven de plaatsen aan waar we extra moeten opletten; ze duiden lastige bochten aan (groen) of tonen waar er serieus gevaar dreigt (geel). Na anderhalf uur varen wijst een gele sticker op naderend onheil... ➤

Zenuwachtig zitten we op het houten hekwerk; de rivier ziet er zo braaf uit, wat kan hier nu voor griezeligs verstopt zitten? Lang hoeven we niet te wachten; een rimpeling in het water geeft aan dat er iets groots onder het oppervlak ligt. Rotsen! "Vlug, roeien!", roept Harm. Alle vier grijpen we een peddel en roeien erop los. Een lange polsstok helpt om de opdoemende rotspartij van ons af te duwen. "We halen het niet!", roep ik. Bij de demonstratie van de dag ervoor is uitdrukkelijk gewaarschuwd voor rotspartijen onder water. Eenmaal vastgelopen op zo'n stenen reus, kom je er voorlopig niet meer af. En de kans op schade aan je vlot is groot. We roeien, en roeien, en roeien. Tergend langzaam draait ons houten gevaarte vlak voor de rotsen langs. Wow, dat was *close!* Gelukkig komen er verder geen enge dingen op de route en het is een uur of zeven als we op zoek gaan naar een mooi plekje om aan te leggen. Een groen graslandje lonkt al snel. Eenmaal op het landje, zwermen er in *no time* muggen om ons heen. Ze steken. We smeren en sprayen erop los, maar het is al te laat. Wanneer de tenten staan en de pasta gereed is, zitten we onder de bulten. Wel 28 stuks telt Dillen er vlak voor hij zijn slaapzak in schuift. Het is nog even wennen, dat buitenleven.

Dag twee wordt er een uit het boekje. We ontbijten met eieren en oploskoffie. Tenten invouwen, alles weer inladen en trossen los. Het lukt me nu zelfs om zonder knoeien koffie te serveren op het vlonderdek. De zon schijnt overvloedig, het water kabbelt, we drijven keurig met de stroom mee, roeien beheerst, duwen op tijd af en trotseren alle groene en gele stickers. Als we aan het einde van de dag nog de ideale aanlegplek vinden, zijn we erg tevreden. Omdat er geen douche aan boord is en ook geen camping in de buurt, en we toch ietwat gaan rieken, nemen we een duik in de rivier.

Poedelnaakt. Er is geen sterveling te bekennen, dus ik durf ook. Het water is kristalhelder en verfrist direct. Wat is dit fijn! Ook de jongens spartelen in het doorzichtige nat. Hun blote billen steken af en toe omhoog. Ik voel me vrij. Wat een leven, zo met helemaal niks behalve elkaar en de adembenemende natuur. "Straks ga je nog in een commune wonen", grapt Harm. We maken een kampvuur en ik kook een potje pasta. De jongens zitten in hun pyjama's in hun slaapzak bij het vuur en smikkelen alles op. Met een wijntje liggen we nog even onder de sterren.

De volgende ochtend glijden we tevreden langs weelderig begroeide oevers, wolken drijven als grote watten boven ons hoofd. Bruine koeien grazen vredig, we zien grote landhuizen met rode daken, met Zweedse families die picknicken in de wei. Maar dan slaat het weer om. De lucht wordt steeds donkerder. Bliksemflitsen schieten langs de horizon. Als het begint te regenen, besluiten we dat we op zoek moeten naar een geschikte aanlegplek. Dat blijkt niet eenvoudig. De oevers zijn zo steil, dat we er niet bij kunnen. En de stroming is nu zo sterk, dat het ons niet lukt om van de ene naar de andere kant van de rivier te komen. Vier mislukte aanlegpogingen later en met nog altijd een dreigende onweerslucht boven ons hoofd, zakt de

IK VOEL ME VRIJ. WAT EEN LEVEN, ZO MET HELEMAAL NIKS BEHALVE ELKAAR EN DE ADEMBENEMENDE NATUUR

stemming aan boord tot een dieptepunt. Dillen huilt zachtjes. "Mama, ik ben zo bang en ik voel me niet lekker", snikt hij. Ook dat nog, een ziek kind. Ik raad hem aan onder het tentje te gaan liggen en maak een bed voor hem, van handdoeken. Ondertussen is het gaan schemeren. We hebben honger en we zijn moe. Wanneer het twee uur later nog niet gelukt is om een mooie overnachtingsplek te vinden, bel ik het hoofdkwartier. Alleen in geval van nood, had de instructeur nadrukkelijk gezegd. Het lijkt me een *emergency* en ik bel; ook al is het eigenlijk mijn eer te na. "Over een kilometer komt er een camping, daar kunnen jullie aanleggen", luidt het advies. Gelukkig, we zijn er bijna. Het is inmiddels 22.30 uur. Dillen ligt lijkbleek en stil in zijn tentje. Bent is in paniek en vloekt. Uitgeput nemen we de laatste bocht. Daar is de camping! Maar hij ligt aan de overkant. Dat halen we niet. Erg teleurgesteld drijven we verder. Tot ik in de verte een ander vlot zie, aangemeerd. We krijgen nieuwe hoop en koersen op het vlot af. Het is inmiddels al middernacht, de vlot-

bewoners slapen vast allang. Op gepaste afstand leggen we aan. Uitgeput schuiven we onze tentjes in, zonder ons nog om te kleden, zonder tandenpoetsen.

Het is de laatste dag. Bloedjeweerm is het op het vlot. We varen en zwemmen, belanden nog op een zandbank, waar we een dik uur mee verliezen, maar dan zijn de laatste kilometers aangebroken. We kijken naar elkaar. Iedereen is zongebruind. Ik heb houten billen van het zitten op de omheining. De voeten van Harm liggen open, omdat hij zich steeds stoot aan de houten palen op de vlonder. Het hutje is helemaal scheefgezakt. We zien eruit alsof we schipbreuk geleden hebben. Heftig, maar mooi.

Nadat we weer enigszins hersteld zijn van het vlotgeweld, gaan we naar Stockholm. We zijn toe aan wat stadse rust en checken in bij hotel Skeppsholmen, midden in de stad. Het is fris, mooi en voorzien van dat typisch Scandinavische design met veel grafische patronen en frisse, lichte kleuren. Zittend op het prachtige terras, met uitzicht op de haven, voelen we ons langzaam aan weer ons oude zelf worden. Met verlichte Zweedse geest. 🇸🇪

TIP

In de buurt van Växjö in Småland opende vorig jaar de grootste en langste Zipline van Europa. Hier vlieg je, uiteraard goed vastgegordeld, op 50 meter hoogte met een snelheid van 70 kilometer per uur over bomen en meren. De wind giert langs je oren, je zweeft boven het bos. Fabulous!
www.swedenzipline.com/en

De archipel van Stockholm telt wel 30.000 eilanden. Groot, piepklein, sommige zijn onbewoond, andere zijn het vakantieadres van rijke Zweedse families. De Hamptons van Zweden, zeg maar. Leuk: Grinda (idyllisch en met een leuk lunchadres: Grinda Wårdshus) en Sandhamn (hotspot voor zeilers, goed hotel: Sands Hotell), Våxholm (een levendig eiland met een mooi klassiek hotel, het Waxholms Hotell) en Utö (prachtige stranden).